

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník IV / Číslo 9

září 1999

Cena : 8 Kč

Za deset let biskupské služby v naší diecézi děkujeme otci Josefovi Kouklovi a do dalších let vyprošujeme Boží požehnání.

redakce a diecézané

Z obsahu:

Máme novokněze

STRANA 4

Ústí nad Labem má
Centrum křesťanské
kultury

STRANA 6

Otvíráme album
fotografií

STRANA 8-9

Mezinárodní rok
seniorů

STRANA 10

Dobře naladěno

STRANA 11

Slavnosti v České
Kamenici

STRANA 16

Farnost a multikulturální Evropa

V červenci se uskutečnilo již 20. setkání Kolokvia evropských farností, letos ve Woldinghamu blízko Londýna. Letošní téma by se mohlo zdát trochu odtažitě, zvláště když u nás na severu farnosti řeší základní existenční problémy v rovině duchovní i materiální. Pokud ale vidíme téma v perspektivě problémů s integrací rómské komunity, mírných napětí na hranicích zeměna česko-polských a v evropském měřítku problémy s islámským světem uprostřed Evropy a extrémním nacionalismem, bude nás rozhodně více zajímat.

Kolokvia mají svůj původ ve Francii v osobě kanovníka R. Conana, který r. 1951 jako pařížský farář cítil potřebu výměny zkušeností a pokusil se vytvořit prostor pro setkávání farářů ze sousedních zemí. Iniciativu později podpořil též vídeňský kardinál König. Roku 1961 již byli přítomni kněží sedmi zemí a postupně zjišťovali, že problémy farní pastorační jsou podobné v jejich zemích a že je přínosem se pravidelně setkávat, vyměňovat zkušenosti a vidět konkrétní farnosti u sousedů. Rozhodli se setkávat každé dva roky a krátce po koncilu (1973) pozvat k účasti i laiky. Téma jednotlivých let byla vybírána společně a ukazují vše, co by mělo zajímat současnou farnost. Nejdříve o situaci farností, jakási analýza, později farnosti a misie, pastorační lidé na okraji společnosti, budování společenství, role kněze ve farnosti, naslouchání mladým, služby a úkoly farnosti, farnost znamením a cestou naděje, hodnoty a křesťanský život, lidé dnešní doby a setkání s Kristem. Předposlední téma bylo o svátostech a letošní o Evropě a její multikulturální tvář.

Metodický vývoj těchto setkání směřuje k posílení významu práce ve skupinách, inspirované přednáškami odborníků. Začalo se terminologickým sjednocením pojmu kultura, současná pluralita kultur a její specifika v evropském prostoru a konkrétní výzvy např. příchod azylantů, což se nás začíná stále více týkat a problém nacionalismu a role církví, farností. Mohou být místem usmíření, uzdravení vztahů? Praktikující katolíci vídí, že rekristianizace Evropy je spíše snem než skutečností a že ti přítomni očekávají od rozhořčených pomoc v jinakosti druhého, pomoci v osamění, hledat formy soužití.

Velikým obohacením byla pro mě práce ve skupinách a návštěva londýnské farnosti, která žila ve velmi úzkém svazku modlitebním, pastoračním a charitativním s dalšími farnostmi katolickými, anglikánskými a evangelickými. Přiznám se, že tato zkušenost mě nadchla jako zásadní inspirace v našem misijním prostředí.

Závěrem bylo vypracováno poselství pro národní skupiny CEP a její práci, které zdůrazňuje potřebu výchovy k toleranci a pohostinnosti našich farností. Ta je jedním z konkrétních měřítek autentické lásky rozdělené době ukazuje cestu spolupráce a pomoci.

P. Josef Hurt
Duchcov

Už zase škola ...

Tenhle povzdech jsme asi od konce prázdnin slyšeli mnohokrát... Přejí bychom všechno dobré všem žákům - od nejmenších prvňáčků až po studenty všech škol a všech zaměření. Určitě se mnozí z vás modlí k Duchu svatému, aby usměřňoval a inspiroval učitele, vychovatele i rodiče, děti a mladé... Možná, že starší žáci a také studenti by si

mohli popřemýšlet nad radami velkého přítele mladých a velkého vychovatele Jana Bosca. Radí žákům a studentům:

1. První prostředek, chcete-li studovat dobře, je bázeň před Bohem.

2. Chcete-li studovat dobře, nesmíte ztratit ani chvilku času. Čas je skutečně velice drahý. Využijte dobře času, dejte všechn čas, který máte studiu dát, opravdu studiu.

3. Nevymýšlejte si nějaké, abyste se vyhnuli škole nebo přípravě do školy.

4. V době přípravy do školy nebo ve škole nečtěte nikdy knihy, které se studiem nesouvisejí.

5. Držte na uzdě svou fantazii (při studiu nemyslet na zábavu, sport, na to, co bude v době odpočinku apod.)

6. Nepřeskakujte k nové kapitole nebo k jinému předmětu, pokud neovládáte dobře to, co je třeba znát.

7. Jezte v určitý čas! Nežijete, abyste jedli, ale jíte, abyste mohli žít.

8. Snažte se mít kamarády, kamarádky ve snaživých chlapcích nebo děvčatech. Poprosit o radu ty, kdo jsou lepší, mluvit s nimi o otázkách studia. Povrchní řeči jsou na nic, ochlazují srdce a rozpty-

lují myšlení.

9. Velmi nutné je dobrý odpočinek. Udělejte si ho co nejlepší, abyste opravdu načerpali nové síly. Nezaměňujte čas odpočinku za čas věnovaný studiu, protože až přijde opravdu doba studia, budete unaveni a uděláte toho málo. Ať vás činnost v době odpočinku příliš tělesně nevyčerpá. A také o přestávkách není dobré věnovat se rozhovorům o vzrušujících věcech, protože pak bychom na to mysleli i při další hodině.

10. Je nutné překonávat nesnáze, se kterými se při studiu setkáváte. Při studiu se musíte učit tomu, co neznáte. A učit se tomu, co neznáme, to vyžaduje menší nebo větší úsilí - podle nadání, které máte. Proto se nesmíte bát práce. Nedělají dobře ti, kdo přeskakují nesnadná místa, řeknou si: Tomu nerozumím! a jdou dál. Je třeba projít obtížemi, jinak je nepřemůžeme, nezvítězíme nad nimi!

11. Zabývat se výhradně tím, co se vztahuje k vašemu oboru studia. Není dobré přeletovat od knihy ke knize.

Myslím, že ti, kterých se to týká, si určitě najdou v těchto radách zkušeného Jana Bosca právě tu, kterou by si měli vzít k srdci.

Anežka Zdislava

Zdislava — měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství

Římskokatolická farnost Janov nad Nisou,

Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/38 00 15

e-mail: michal.podzimek@telecom.cz

Biskupství LTM e-mail: biskupstvi_litomericke@unl.pvtnet.cz

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. Mgr. Michal Podzimek.

Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba taky Podzimek

Jazyková úprava tohoto čísla: redakce

Tiskne: TISK a REKLAMA Jablonec nad Nisou

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce — roční předplatné 125 Kč včetně poštovního, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník IV., číslo 7-8

Datum vydání: 17. 9. 1999

Uzávěrka příštího čísla: září 1999

Cena jednoho čísla: 8 Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p.

OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v září

Narozeniny

- 8. 9. Václav Slouk — 42 let
- 8. 9. Jaroslav Gajdošík - 39 let
- 12. 9. Jan Dudys - 63 let
- 14. 9. Vít Jůza - 34 let
- 15. 9. Karel Kahoun - 76 let
- 15. 9. Pavel Michal - 47 let
- 17. 9. Josef Faltejsek - 51 let
- 23. 9. Drahošlav Bernard Říský OFM - 74 let
- 28. 9. Jaromír Česlav Plachý OP - 55 let
- 28. 9. Václav Horniak SVD - 47 let
- 30. 9. Oldřich Macík SDB - 37 let

Výročí svěcení

- 17. 9. Jan Burian — 16 let
- 25. 9. Miroslav Kloz, jáhen — 27 let
- 25. 9. Jan Pur, jáhen — 5 let

Úvodní slovo

Skutečně k zamyšlení

Během letošního léta mne shoda okolností zavála na několik dnů na Šumavu. Pohyboval jsem se v oblasti, která byla ještě před 10 lety obehnaná ostnatými dráty. Konkrétně se jedná o oblast Třístoličnicku, kolem pramenů Vltavy.

Přál bych každému, kdo má několik dnů volna, aby do tohoto koutu naší vlasti zavítal. Těch pár dnů, které jsem tam strávil, na mne nesmírně zapůsobilo.

Setkal jsem se mimo krásnou přírodu se zajímavým jevem, který ve vnitrozemí neznáme. Ačkoliv my jsme zvyklí také na pamětní desky - většinou známých osobností -, na Šumavě jsou pomníčky na místech bývalých vesnic. Na nich jsou jen dva údaje: název vesnice a datum první zmínky i datum srovnání se zemí. Všude kolem je jen pustina a divoká příroda. Jak nesmírným utrpením musela projít tato nádherná země a lidé, kteří zde žili! Zůstaly jen zříceniny zarostlé trnín.

Podle mapy se jedna ze zapomenutých cest jmenovala Kostelní cesta. Ale k žádnému kostelu nevede. V obci, kde před válkou žily asi čtyři tisíce obyvatel, žije dnes sotva desetina z těch lidí. Zmizela fara, zmizel kostel, zmizelo vše, co by jen náznakem připomínalo, že zde žily celé generace křesťanů.

Vždycky jsem si myslel, že podmínky pro život církve nemohou být nikde horší než v litoměřické diecézi. Po letošních prázdninách si to už nemyslím. Naopak soudím, že situace katolické diaspory v oblasti plzeňské a budějovické diecéze je ještě horší. Jsou zde obrovské vzdálenosti mezi obcemi, neexistující dopravní obslužnost a drsné klimatické podmínky. Neexistují kabelové sítě a většina lidí si tam zřejmě nemůže koupit satelitní přijímač, aby mohli poslouchat třeba Rádio Proglas. Nemyslím si, že je jakákoliv naděje, že by např. v Českých Žlebech a mnoha dalších zapomenutých výspátech civilizace na západní hranici vyrostl nový kostel. Spíše se obávám, že jich ještě hodně v těchto místech podlehne zkáze.

Co s tím? Jako prvořadou pomoc této oblasti proto vidím právě v šíření křesťanského vysílání Rádía Proglas právě tam. Když se to podařilo na našem pohanském severu, mohlo by se to podařit i na západě. Toho ticha je tam totiž přespříliš. Otevřeme-li v poslední době kterékoliv křesťanské periodikum, narazíme na úpěnlivé prosby o finanční příspěvní na ten či onen účel. Mizérie je opravdu obrovská. Je opravdu nešťastné, když se musí třeba platit za zbourání již hotového lešení, protože nejsou peníze na tu či onu opravu.

Osobně po letošní zkušenosti vidím dvě priority, které by měly mít zelenou a k nimž by se měli vyjádřit naši duchovní pastýři. První prioritou je teologický konvikt v Litoměřicích, který by měl sloužit adeptům bohosloví. Druhou prioritou je křesťanské vysílání Rádía Proglas. Jeho význam plně doceníme teprve v budoucnosti.

MUDr. Toman - Mladá Boleslav

Máme novokněze!

V sobotu 31.7. posvětil otec biskup Josef Koukl našeho trvalého jáhna pana Jana Chmelaře na kněze. To byla radost, to byla sláva, to byla vděčnost! Po padesáti letech zase bude stát u obětního oltáře kněz z našeho středu, z naší farnosti. Denně bude zpřítomňovat nejsvětější obět a bude moci posloužit i svátostí smíření.

Není divu, že bazilika byla nabita věřícími (což se tak často nestává!). Na kůru orchestr předváděl své umění a zpěvákům se chvěl hlas dojetím... U oltáře zářily dokonce tři zlaté mitry - otce biskupa, staříckého opata Víta Tajovského a jeho nástupce opata Kramára. Snad ani jedno oko nezůstalo suché, když novokněz Jan poklekl u nohou svého staříckého duchovního otce Víta, který jej vedl k Bohu už od 1. třídy obecné školy.

Dojemné bylo i poděkování otci biskupovi za tak velikou službu prokázanou naší farnosti.

A co říci k následující primici, která se konala 1. srpna? Zase: byla jednoduchá, vroucí, slavná, požehnaná...

Při předávání daru - kněžského kuffí-

ku pro pastorační nemocných - už napětí povolilo a zavládla atmosféra rodinné radosti a bezprostřednosti. Potlesk v bazilice vyjadřoval, jak jsme spojeni se svými pastýři poutem upřímné lásky, která nic nepostrádá na úctě a oddanosti.

Museli jsme se rozdělit o tuto naši radost s vámi, čtenáři, abyste věděli, že ten "kamenolom" naší diecéze se pomalu mění v dobrou půdu pro Boží království.

Vlasta M. Kouřilová
Česká Lípa

K životnímu jubileu

K vznešenosti a kráse katolické bohoslužby a tím k oslavě Boží, podstatně přispívá chrámová hudba a zpěv. Zvláště ducha povznášející je zpěv gregoriánský, ale stejně tak i ze srdce vycházející zpěv chrámového sboru nebo lidový zpěv, který nejčastěji doprovází varhany. Na jeho kvalitě má zpravidla největší podíl "regenschori", případně sbormistr. Městské farnosti mají většinou svého varhaníka, zatímco na venkově v pohraničí bývá štestím, může-li být nedělní nebo sváteční mše svatá někdy také doprovázena varhanami.

Řízením Božím je takovou šťastnou farností Jestřebí, kam dojíždí pan Emanuel Šašek z České Lípy, aby svým hudebním uměním a zpěvem podpořil a povznesl zbožnost malého stádečka Pánu věrných. Právě on letos v červenci oslavil 70 let od chvíle, kdy spatřil světlo světa v Praze.

Proto několik slov o něm: Od Pána Boha dostal do vínku vlohy pro hudbu a naučil se jako školák hrát na klavír. Po absolvování školy se naučil být nástrojařem. V osmnácti letech se přihlásil na varhaní oddělení hudební školy na Petřském náměstí v Praze. Jeho učitelem byl zde po dva roky profesor Mátl, varhaník dominikánského kostela sv. Jiljí na Starém Městě.

A tak se Božím řízením stalo, že pan Emanuel, jako dvacetiletý skaut ("bratr Bobr") tábořil v roce 1949 v Jestřebí, kde měl poprvé příležitost samostatně hrát při mši svaté na varhany! Tentokrát ovšem netušil, že zde bude později působit jako

dokončení na str. 15

Primice v Tatobitech

V neděli 8. srpna t.r. sloužil svojí primiční mši svatou v Tatobitech nedaleko Turnova novokněz P. Jan Nepomuk Jiříšťa O.Cr.

P. Jan Jiříšťa se narodil v Turnově. V loňském roce byl přítomen spolu s panem biskupem Josefem Kouklem ještě jako jáhen svěcení obnovené kaple sv. Vavřince v Tatobitech.

Svojí primiční mši svatou učinil velkou radost věřícím farnosti tatobitské a hlavně zdejšímu duchovnímu správci - emeritnímu vikáři Klementu Ruislovi, který byl při jeho křtu i biřmování a byl jeho vzorem.

Tatobitští farníci přejí novému knězi mnoho zdraví, milosti Boží a ochranu Panny Marie v jeho budoucí kněžské činnosti.

Josef Šípek
Rovensko pod Troskami

Pouť v Solci

V letošním roce se 14. srpna konala obnovená poutní slavnost ke cti Panny Marie Nanebevzaté v Solci u Kněžmosta, okres Mladá Boleslav.

Solecká svatyně patří mezi nejvzácnější památky na okrese Mladá Boleslav. Skrývá v sobě vzácné prvky gotické architektury. Kostel pocházející z poloviny 14. století přečkal bez úhony husitské války i válku třicetiletou. Byl však ohavně zrušeno koncem osmdesátých let tohoto století.

Zásluhou obecního úřadu v Kněžmostě se podnikají záchranné práce zajišťující kostel před zkázou i pro budoucí generace. Přes tuto snahu je stav svatyně nadále žalostný.

Na účel opravy kostela je možno přispět jakoukoliv částkou přímo na adresu obecního úřadu v Kněžmostě.

Všem dobrodincům Pán Bůh zaplatí.

MUDr. Toman
Mladá Boleslav

Svatá Hora 99 aneb Pozemská cesta rovnou do nebe

Sedím v pokoji jednoho přepychového hotelu a na pohodlí si nemohu stěžovat. Veliké apartmá s luxusní koupelnou, nádherně měkká postel, o jaké se mi doma nesní, samospínací osvětlení. Tak vypadá ubytování na jednom mezinárodním hudebním setkání v Českém Krumlově. Ještě včera to ale vypadalo jinak. Malá karimatka ve studené tělocvičně, ledová voda a tři kilometry vzdálená jídelna s tou neobyčejnější snídaní. To je trochu jiné setkání – “pouze” celostátní – setkání mládeže na Svaté Hoře. Zatímco hudebních skladatelů se na jihu Čech sešlo 15, mladých křesťanů putovalo za Pannou Marií více než 4000.

– již v pořadí osmé – se uskuteční v létě jubilejního roku 2000 přímo v srdci křesťanství, v Římě. Bude to setkání jistě mimořádné, neboť nástupce apoštola Petra vzkázal již rok předem svým milovaným dětem, aby se dobře připravily. Moji a vaši vrstevníci z České republiky nelenili

jí do nebe. Brzy jsem ale všechno pochopil. Naši biskupové nám každý den při dopoledních katechezích vysvětlovali, že nebeský Otec nás nečeká jenom na konci, ale i v každé chvíli našeho života a stále nám otvírá milující náruč a nabízí všechnu svou lásku a odpuštění. To bylo najednou myšlenek a předsevzetí!

Takové setkání mládeže – to nebylo jen setkání s našimi diecézními pastýři, ale i příleži-

ství před klášterními ambity, neboť do baziliky bychom se asi všichni nevešli. Jen si to spočítejte – 4000 mladých, 60 kněží, 2 „Mikulášové“... Ta poslední slova jsem nevymyslel já. Takto přivítal náš litoměřický biskup při střeďeční mši svaté posluchače Radia Proglas, které po celou dobu setkání ze Svaté Hory často vysílalo. Ten večer byl otec biskup neobyčejně vtipný a všemi byl vnímán nejen jako dob-

Možná, že všechno naš první pohled nahrává tomu pohodlnému užívání si v Krumlově. Přesto bych vyměnil všechn ten luxus za jediný den toho podivuhodného setkání nad Příbramí.

A protože s časem nikdo z nás (kromě využití či promarnění) nic nesvede, chtěl bych se na Svatou Horu spolu s vámi vrátit alespoň ve vzpomínkách.

Svatý otec vždy po dvou letech zve mladé z celého světa na společné setkání. To příští

a začali přípravu společně – a to na nejznámějším poutním místě v Čechách. Protože jsem tušil něco neobyčejného, vypravil jsem se 17. srpna spolu s dalšími tisíci mladých i já.

Nad tribunou před svatohorskou bazilikou viselo společné motto celého setkání: “Na cestě do Otcova domu”. To mě trochu vyděsilo, neboť takové heslo bych čekal na setkání těch nejdříve narozených, kteří se pomalu chysta-

tost setkat se s přáteli a získat nové kamarády. Dozvěděl jsem se, že tato akce nemá pozemského režiséra a hlavní roli tady hrají já. Mým úkolem je vytvářet společenství, ve kterém každý bude pro druhého a nikdo nebude sám.

Společenství jsme také tvořili s naším papežem Janem Pavlem II., který nás zúčastněně pozdravil poselstvím zasláným kardinálu Miloslavu Vlkovi.

Nejvýznamnější rozhovory jsme ale určitě vedli sami s Bohem. Příležitostí bylo víc než dost, a to jak při společných modlitbách, adoracích, křížové cestě či páteční společné přípravě na svátost smíření, tak především při každé mši svaté. Tak jako ostatní program se celých pět dní konaly i bohoslužby na prostran-

rý pastýř, ale i výborný řečník plný mladého nadšení a skvělého smyslu pro humor.

Určitě se ptáte, jací byli ministranti. Od hlavy až k patě zelení. Špatně jim nebylo, vždyť se během dne o nás tak dobře starali – byli to naši vojáci, které za jejich vzorné přísluhování ne jeden otec biskup pochválil.

Po celý týden jsme se nejen modlili a přemýšleli, ale také se smáli a společně zpívali. O legraci nebyla nouze. Počínaje vtipnými dialogy moderátorů přes scénky parodující americké i české seriály a konče večerními pohádkami jsme zažívali zábavu, kterou by leč která televize mohla závidět. A jak jsem již řekl – ani při mši svaté se naše bránice ne nudily.

dokončení na str. 10

Centrum mládeže Boč

Svatý Václav, patron Boče, dohlížel na mládež, která se ve dnech 8. - 17. července 1999 sjela ze všech koutů republiky nejen naší, nýbrž i té sousední, spolkové. Vskutku, přijeli

Jaký má význam fakt, že se pracovního tábora účastnila především mládež?

Ch.K.: Myslím, že bylo dobře, že na tom mládež pra-

z Toužimi v západních Čechách, z Liberce, Chomutova, jižní Moravy a samozřejmě z partnerského Detmoldu (Severní Porýní - Vestfálsko).

Nejen rozmístěním rodných měst, ale též věkem byli účastníci pracovního tábora rozmanití. Vždyť nejmladšímu bylo deset let a nejstarší se může hrdě hlásit ke střednímu věku.

Na louce za kostelem byl postaven stanový tábor, vařilo se v polní kuchyni, sociální zařízení bylo též polní. Ačkoli se program může zdát strohý a jednotvárný, vynikal naopak svojí pestrostí: ráno se všichni sešli v kostele na ranních chválách a na snídani, hned po ní se šlo pracovat. Po obědě se pokračovalo až do 16. hodiny. Odpoledne se trávila hrami, povídání o projektu, sportem, výlety (např. do blízkých Karlových Varů) či jen pasivním odpočinkem. Ve 22.00 se den končil večerními chválami.

Dvěma účastníkům jsme položili několik otázek. První osobou je členka Správní rady CMB za německou stranu Christiane Koch, druhou Lukáš Tomko, sekretář CMB:

covala sama, díky tomu získala pozitivnější vztah k celému projektu. Výhodou také je, že se ušetřila značná finanční částka.

L.T.: Je jistě dobře, že se tohoto tábora účastnila právě mládež, v ní je totiž budoucnost. A jestliže dokáže přiložit ruku k dílu, které považuje za správné, obětovat svůj čas a síly, je to jistě pozitivní zjištění

Hlavní náplní tábora byla práce nebo i něco jiného?

Ch.K.: Mimo práci bylo hlavní myšlenkou stavět mosty mezi českou a německou stranou. K tomu pomůže nasazení pro společný cíl, který vede ke konečnému přiblížení.

L.T.: To jistě ne. Drželi jsme se hesla svatého Benedikta "Ora et labora" (Modli se a pracuj) a našli jsme si samozřejmě čas i na zábavu, koupání a posezení u táboráku.

Vládla s táborem na německé straně spokojenost, nepřekážely jazykové bariéry?

Ch.K.: Vládly různé dojmy.

Zdálo se mi, že na české straně měli účastníci rozdílný zájem o komunikaci. S těmi, kteří zájem měli a byli ochotní, jsme měly dobré kontakty. Pro mě osobně jazyk nebyl překážkou.

Jak vypadala samotná práce?

L.T.: Nepracovali jsme přímo na budově fary, to je úkol pro odborníky, ale zaměřili jsme se na hospodářské objekty, které s farou sousedí. Na jejich místě bude letní terasa a

my jsme proto začali s jejich částečnou demolicí.

Jak bude vypadat věta, do níž se dá shrnout jakési motto týdenního setkání?

Ch.K.: Mám natolik různé dojmy, že je do jediné věty nelze shrnout.

L.T.: Společně stráveným časem a prací poznávat jeden druhého, překonávat rozdíly a slabosti svoje i ostatních.

Jan Šobáň
Chomutov

Ústí nad Labem má také Centrum křesťanské kultury

V roce 1997 vzniklo při dominikánském klášteře sv. Vojtěcha v Ústí nad Labem Centrum křesťanské kultury. K hlavní náplni jeho činnosti patří přednášky z oblasti teologie a literární vědy - díky tomu jsme mohli přivítat např. J. Brože či V. Justla. Dále náplň centra tvoří besedy se spisovateli, spojené s četbou jejich textů. Vedle mladých autorů slovenských či lužicko-srbských k nám přijeli L. Klíma a čerstvá nositelka Ceny Jana Zahradníčka J. Erbová. Centrum také pořádá divadelní představení a koncerty vážné a folkové hudby.

Součástí Centra je Klub Vojtěšek, který se věnuje převážně mládeži. Pro ni vedle výuky náboženství organizuje v prostorách kláštera různé zájmové kroužky - např. výuku angličtiny, němčiny a výtvarné výchovy. Zahájení dalšího běhu bude opět v září. (Pro zájemce z řad dětí i rodičů sdělujeme: Máme ještě volná místa!). Začátkem letošního června proběhl na klášterní zahradě už druhý Dětský den (Toho prvního se zúčastnila se svými písněmi pražská Ztracená kapela; a to za hojné účasti - i nevěřící - veřejnosti).

Centru Křesťanské kultury se pro letošní rok podařilo zís-

kat grant na zahájení činnosti Edice Elipsa. V plánu je vydání jednoho sborníku básnických textů a knihy literárněvědných studií.

Pokud budete chtít centrum navštívit, určitě byste neměli opomenout také jednu z výstav, které pravidelně probíhají v prostorách klášterního kostela.

Kontaktní adresa:

Centrum křesťanské kultury
Klub Vojtíšek
dominikánský klášter sv. Vojtěcha
Hradiště 4
400 01 Ústí nad Labem

tel: 047/5220831, kl. 31
(P. Jan Rajlich OP)
nebo 047/48217 (večer) -
D. Haráková

Chrám sv. Ignáce není muzeum

Letopisci píší rok 1668, baroko prochází Evropou v plné síle a díky pobělohorské rekatolisaci právě navrátilší se jezuité nechávají Carlem Luragem dostavět a pražským arcibiskupem vysvětit chrám svatého Ignáce jako součást tehdy již téměř osmdesát let stojícího kláštera. A protože nemuseli šetřit, vybavili jej inventářem veliké hodnoty. Za zmínku stál především obraz na hlavním oltáři, obraz patrona nejen chrámu, ale i celého města od pražského malíře Kandlera nazvaný Oslavení svatého Ignáce.

L.P. 1773 však vydává papež Klement XIV. na popud španělského a francouzského krále bulu Dominus ac Redemptor, jíž jezuitský řád ruší. Koncem tohoto roku přichází do Chomutova komisař a vykonává povinnost jim uloženou bulou. Z kláštera se stávají kasárna a jezuitské gymnasium je později převedeno na dominikány a poté na osecké cisterciáky.

V první polovině 19. století se chrám stal cílem několika pohrom: císař František I. rozprodává chrámový poklad, za svou zastávku si kostel vybírá blesk, probíhá postupná profanace. Světlé chvíle čekají na léta 1899 - 1915, kdy je právě opravovaný děkanský kostel Nanebevzetí Panny Marie nahrazen tímto bývalým jezuitským chrámem.

Období první republiky katolické církvi nepřálo, nejinak tomu bylo i s „Ignácem“. Tehdejší německé obyvatelstvo si za svůj kostel vybralo onen děkanský a situace se nezměnila ani po jejich poválečné výměně Čechy a Slováky. Své drápky pomalu vystrkovali komunisté, a tak poslední mše sv. před odsvěcením byla sloužena roku 1947.

Jeho spánek trval 22 let. V roce 1969 byl pronajat jako skladní prostor Domácím potřebám Žatec. Další smlouva byla uzavřena o devět let později. Tehdy se totiž ONV Chomutov „dohodl“ (víme všichni, jak taková dohoda mohla v době vrcholící normalisace vypadat) s Děkanským úřadem o právu dočasného užívání nemovitosti. Tato smlouva praví, že Děkanský úřad pronajímá chrám na 99 let za opravu a roční poplatek 200 Kč(s), kdy nepotřebný inventář bude umístěn do depozitáře. A tak je chrám dále užíván jako skladiště a chátřa.

Po změně poměrů v listopadu 1989 se změnil i postoj města. V současné době je opraven exteriér a z části i interiér.

Vloni na svátek sv. Ignáce, 31.7., tedy mohla být sloužena v sakristii mše svatá. Bohu díky, i letos se tak stalo. Pouze s tou výjimkou, že mše svatá byla sloužena přímo v kostele u hlavního oltáře, tedy ad altare, a za účasti mnohanásobně většího počtu přítomných. Kéž je tato začínající tradice ctěna a též v léta budoucí zachována.

Jan Šobáň - Chomutov

Rynoltice Janovice

Co se děje v kraji pod Lemberkem ?

V době příprav na milénium 2000let křesťanství oslaví farnost Rynoltice 330leté výročí postavení svého kostela zasvěceného svaté Barboře.

Rynoltice, ležící v kraji působení sv. Zdislavy, se nevyhnuly padesátileté devastaci všech duchovních hodnot a tradic. Iniciativou P. Fleiberga začala obnova tohoto kostela, které by měl být jednou perlou obce. Za přispění Ústavu památkové péče Ústí nad Labem, všech dobrodinců a zvláště pana biskupa ThDr. Josefa Koukla, který získal finanční pomoc pro tento kostel, může být rynoltický chrám opět vysvěcen. Bohužel však zatím nemůže být vrácen do původní krásy a podoby, protože devastace daleko překračuje současné finanční možnosti opravy. Slavnost znovuvysvěcení rynoltického kostela bude spojena s obnovením neďalekých janovických poustevn.

Poustevní, ležící u Janovic, založili dominikánští bratři, kteří se sem uchýlili po zrušení kláštera v Jablonném v Podještědí v době císaře Josefa II.. Ti žili v harmonii s občany Janovic. Vyučovali v janovické škole náboženství, sbírali léčivé byliny a pomáhali všem bez rozdílu postavení a vyznání. Janovická kronika praví „i protestanské panstvo léčili...“ laskaví. Není divu, že lidé z Janovic a

pokračování na další straně dole

1669-1999

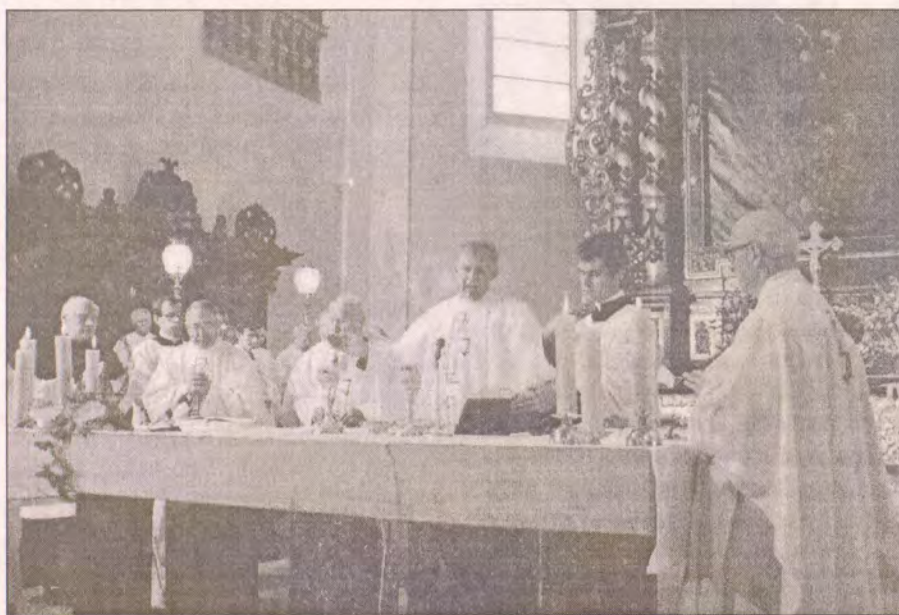
Otvíráme album fotografií

Rezidence – tady je od časněho rána neděle 27. srpna 1989 živo. Slavnost zde má svou předehru. Přísahu nového biskupa přijímají kardinálové v pravomoci samého svatého otce. I Dómské náměstí se obléklo do svátečního hávu. Z probošství vyjde průvod ke katedrále. Kolem velkých obrazovek už teď se seskupují hloučky, poněvadž katedrála je zaplněna. Průvod už vyšel. Kříž mezi svícemi je v jeho čele. V průvodu jdou biskupové diecézí polských, německých a z Maďarska. Nejméně bylo těch domácích

z Čech, Moravy a Slovenska. Ne, že by nechtěli přijet, ale prostě nebyli. Ten dneska svěcený je první, otevírající budoucnost. Před vchodem je dvojice kardinálů: Vídeňský Groer s černým kardinálem Gantinem, za nimi vlastní světitelé: pražský světicí biskup Lebeda, arcibiskup Colasuono. Hlavním světitelem je pražský kardinál Tomášek. Kněžiště je též zaplněné. Kanovnícké štaly – ordináři, většinou bez biskupských solidejí. Před štalami pak známé tváře těch, kteří později biskupská solidea přijali, například brněnský biskup Vojtěch Cikrle.

A to už ceremonář oslovuje nového biskupa i ty, kteří vkládáním svých rukou přenesou na něho apoštolské poslání... Vysoká postava nového svatoštěpánského ordináře stojí před oltářem uprostřed dvou členů zdejší katedrální kapituly, kanovníků Václava Červinky a Jaroslava Dostálka. Ti po přečtení jmenovacího dekretu v latině a češtině, otevírají knihu evangelií a otevřenou textem ke hlavě svěcence, vyčkávají po dobu první části textu modlitby světitele, která pokračuje litaniami ke všem svatým. Všichni klečí, zatímco nový biskup – ještě svěcenec – leží před

pokračování z minulé strany

okolí každoročně po jejich smrti pořádali na místě janovických poustevn k uctění jejich památky pouť. V Janovické kronice jsou uvedena jména těchto bratří: Fra Valerius a Fra Thomas. Brzy začali být uctívání jako světci. Poslední pouť se konala v roce 1952 kam přišlo více než dva tisíce poutníků.

Rádi bychom opět po 47 letech obnovi-

li tuto krásnou tradici v kraji sv. Zdislavy z Lemberka. Při této velké události vysvětlí pan biskup Koukl nově zhotovený kříž (patřící do janovických poustevn).

Ani my bychom neměli zapomenout na své předky, kteří zde v tomto kraji vydávali svědectví své křesťanské víry. Proto zveme všechny v neděli 19. září do kostela sv. Barbory v Rynolticích, kde v 10.00 hod. bude pan biskup celobrovat mši sv.

spojenou se znovuvysvěcením kostela.

Odpoledne v 16,30 hod. se představí chrámový sbor z Březnice u Příbram pod vedením L. Staňka. Do janovických poustevn půjdeme průvodem a ve 14,00 hod., kde posvětlí otec biskup janovický kříž.

*Ludmila Holčíková - Jítava
redakčně upraveno*

světitelem tváří k zemi. Když zmlkl hlas litaní, pokleká svěcenec a přistupují k němu světitel: Tomášek, Colassuono, Lebeda a všichni ostatní přítomní biskupové a vkládají v tichosti své ruce na svěcencovu hlavu. Po ní nový biskup, teď už se solideem na hlavě, přijímá z Tomáškových rukou knihu evangelií, prsten, mitru a berlu, kterou přináší černý kuriální kardinál. Všichni biskupové pak přicházejí před oltář, aby se pozdravili se svým novým spolubratrem. Kněží se k nim připojují i bratr se sestrou v pestrých moravských krojích. S vděčností ve slově i v pohledu děkuje nový biskup po ukončení mše svaté a žehná rukou

kostel i náměstí, odkud mezi zástupy věřících vešel.

Deset roků uplynulo letos od této slavnosti, kterou nám fotografie stále připomínají. Ten slavný den měl v sobotu následující své pokračování, kdy se kolem svého biskupa shromáždili kněží diecéze, kteří v neděli biskupského svěcení museli zůstat ve farnostech.

Po uplynulém desíletí se letos vracíme s díkyčiněním, promísenému s prosbami, aby Bůh žehnal biskupovi i jeho diecézi, a věčnou slávou odměnil ty, které z času převedl do věčnosti.

Msgre Josef Helikar

Pohřeb P. Martináska

Pádem ze stromu při česání meruněk se 21. července smrtelně zranil staroboleslavský kanovník, duchovní správce v Lysé nad Labem, jednašedesátiletý Milan Martinásek. Po převozu do nymburské nemocnice zemřel. V sobotu 31. července jsme se s ním rozloučili. Od oltáře kostela sv. Jana Křtitele jsme slyšeli pražského generálního vikáře, biskupa Jaroslava Škarvadu: Když jsem před léty poprvé stál na tomto místě, to bylo při májové pobožnosti, řekl jsem si, jak velký je tento kostel, dnes si říkám, jak malý je tento kostel. Všichni účastníci pohřbu se do něho nedostali. Těsně před oltářem katafalk. V rakvi, až těsně před bohoslužbou otevřené, jsme se mohli zahledět do Milanovy tváře.

Přijeli za ním jeho rodáci z Moravy, přijeli jeho farníci od Mnichova Hradiště z Loukova, farníci z Kováně. Ano, voda Jizery provázela jeho kroky k Lysé nad Labem, která byla jeho působištěm až dosud, i když poslední úprava hranic diecézí Lysou připojila ku Praze. Z první lavice k rakvi svého syna hleděla Milanova pětáosmdesátiletá maminka, paní Ásková, jak její jméno zkrátil jeden z Milanových litoměřických profesorů. Sloužila svému synovi až do posledního jeho dne. Snad přes padesát bylo kněží, kteří se přišli rozloučit se svým přítelem. U oltáře byl mezi nimi i generální vikář litoměřický v zastoupení diecézního biskupa, který v den Milanova pohřbu v České Lípě světil nového kněze. Po mši svaté se vydal průvod ke hřbitovu, aby tam rozmnožil počet kněžských hrobů, mezi kterými je hrob nezapomenutelného kněze P. Angelika Fišera O.P. z Lysé, na kterého vzpomíná tolik jeho přátel z Litoměřicka, kteří se shromažďují kolem jeho hrobu ve výročí jeho úmrtí.

Msgre Josef Helikar

Mariánská sklářská pouť

Rostoucímu zájmu návštěvníků se těší zářijová pouť konaná v jizerskohorském Kristiánově ke cti Panny Marie při příležitosti svátku jejího narození. Devátý ročník se konal v sobotu 4. září za krásného počasí — babí léto přilákalo snad tisíc

poutníků. Nutno podotknout, že mše svatá pro většinu z nich nebyla hlavním důvodem návštěvy Kristiánova, pro kterou museli podniknout několikakilometrovou pěší túru. Tradičními atrakcemi jsou totiž spíše stánky s občerstvením a nejrůznějšími výrobky, které charakterizují život v horách. Naštěstí se tato pouť obejde bez prodavačů kýčovitých tretek — asi je odrazuje odlehlost tohoto místa. Program

pouti kromě mše svaté obsahoval i vystoupení hudebních souborů a divadla, soutěže a hry pro děti a mezi tím se procházející postavy v historickém oblečení. Zkrátka, pouť jak má být. Do příštího, desátého ročníku si přejme, aby tato vznikající tradice přiváděla stále více lidí k zamyšlení nad smyslem lidského života.

Jan Macek

K "Mezinárodnímu roku starších lidí"

Solidarita a dialog generací

Ve dnech 12. - 16.5.t.r. probíhal na Velehradě mezinárodní seminář s uvedeným názvem. Sjelo se na něj kolem třiceti účastníků z Německa, Rakouska a ČR. Pořadatelem byla Komise pro laiky při České biskupské konferenci, Sociální institut KAB (tj. Katolického hnutí práce) Jižního Německa a Referát pro pastorační seniorů arcidiecéze Vídeň. Záštitu převzal Otec biskup Mons. Fr. Radkovský.

Seminář zahájil Otec arcibiskup Otčenášek, který přispěchal z Hory Matky Boží u Králík, kde přivítal Pannu Marii z Nazareta. Ve svém projevu obrátil pozornost na Matku Boží, aby byla patronkou tohoto semináře, protože se stala matkou jako mladičká, ale zralá a přežila svého Syna, takže na konci života se i ona stala seniorkou. Byla nevěstou Ducha sv., a tak ať nám vyprošuje jeho dary. A popřál sněmujícím, aby hledali řešení problémů právě v Duchu sv.

Srovnávala se situace v uvedených třech státech. Z tohoto srovnání vyplynulo, že u nás na rozdíl od Německa a Rakouska se věnuje mnohem menší péče starším lidem, neexistují u nás státní a obecní instituce, které by byly specializovány na seniory a ani v církvi neexistuje organizovaná pastorační péče těchto věřících. (např. v Rakousku má každá diecéze v rámci svého pastoračního úřadu referát pro seniory.)

Problematiku osvětlovaly nejen přednášky z hlediska psychologie, sociologie, pastorální teologie, lékařství, statistiky aj., nýbrž též výměna zkušeností a různá svědectví nejen z řad účastníků semináře, ale také přizvaných hostů, např. ředitelky Domova důchodců, vysokoškoláků, členů komunity San Egidio...

Alespoň pár myšlenek ze semináře:

Starší lidé jsou důležitou a stále vzrůstající složkou společnosti i církve.

Stáří tvoří druhou polovinu života.

Starší lidé hodnotí jako nejšťastnější období celého svého života údobí mezi svým 50. a 70. rokem.

Některé změny ve stáří jsou zcela normální a přirozené, takže by se jimi senioři neměli znepokojovat a mladší by jim neměli vytýkat: že jim slábne paměť na nedávné dění, že přibývá setrvačnosti ve zvycích a názorech, že je člověk méně

trpělivý, méně tolerantní k odlišnostem druhého, že už mívá vidí a vše mu připadá už známým, že je zranitelnější, snáze se uráží, začíná ostatní podezírat...

Ještě před odchodem do důchodu je třeba se seznámit s možnostmi veřejné, umělecké a další činnosti v důchodu (např. v Německu se do ní pouští 8 - 10 % občanů a jde o aktivity čestné, neplacené).

Je třeba budovat kulturu stárnutí a kulturu starých lidí - je to přínosem pro všechny generace.

Co ses v mládí nenaučil, nastuduješ ve svém třetím věku!

Senioři mohou ukazovat druhým, jak z křesťanských hodnot žít.

Vnuci oceňují čtnosti prarodičů: trpělivost, mírnost, moudrost.

Starší se nesmějí spokojit životem v uzavřeném ghetu - vždyť nesou spoluzodpovědnost za celou společnost!

K "Mezinárodnímu roku starších lidí. Měli by žít životem bohatým na vztahy, dávat i přijímat od ostatních, dále se sebevzdělávat, apoštolovat (evangelizovat), být tolerantní, do svého jednání vkládat radost, humor, pozitivní myšlení.

Každý konflikt, i mezigenerační, jde řešit intenzivním duchovním životem, modlitbou.

Ať se staří scházejí ve společenstvích - v modlitebních a sněmovních kroužcích, o víkendech pro seniory apod.

A kdože jsou autoři uvedených vět? Přednášeli profesori z Masarykovy university v Brně (Dr. Vladimír Směkal, MUDr. Augustin a Viola Svobodovi), sekretář komise pro laiky při ČBK Dr. Miroslav Krejčíř (Brno) a ze zahraničí prof. Otto Krininger a prof. Franz Kolland (universita Vídeň), Dr. Bernard Dinkel (universita Mnichov) a Mgr. Rosemarie Kurzová (Štýrský Hradec).

K "Mezinárodnímu roku starších lidí" každý den byla sloužena mše sv., vystřídal se Otec biskup Radkovský (Plzeň), gener. vikář Mons. Jiří Mikulášek (Brno), Mons. Alois Pekárek (Brno) a velehradští Otcové. Náplň semináře doplnila prohlídka velehradské baziliky, návštěva dílny lidové keramiky a exkurze do Milulčic, kolébky křesťanství v ČR (již i v době předcyrilometodějské).

Zdeněk Fišer

dokončení ze strany 5

...Všechny důležité informace jsme získali ve správný čas na správném místě. A to nejen veřejným hlášením upoutávajícím vtipnou písničkou z pohádky Lotrando a Zubejda, ale i díky "SvaHoru" - novinám vycházejícím pro všechny účastníky po čas celého setkání.

Hudbu měly na starosti olomoucké Strípky. Jejich celodenní zpívání mě nejen naučilo mnoha skvělým písničkám, ale pomohlo mi také lépe prožít všechno to, co jsme společně od Boha dostávali.

Někteří z vás se letošního setkání účastnili a zakusili tak na vlastní kůži sílu společenství, uprostřed něhož je Kristus. Mnozí jste do Příbrami jet nemohli a třeba podobné chvíle prožijete příští léto se Svatým otcem. Ale určitě všichni toužíte být Kristovými učedníky tam, kde právě jste. Pak jste byli na Svaté Hoře také a i vás zve Panna Maria na cestu s Ježíšem do Otcova domu.

Takovou symbolickou branou do jeho náruče jsme prošli i poslední den při večerní vigílii. Když jsme v dlouhém řetězu běželi přes hlavní tribunu do baziliky, bylo nám najednou jasné, že jediným cílem pro nás je nebeské království a po smrti chceme jít rovnou do nebe.

A to bych chtěl popřát i vám, milí klucci. Bůh nás miluje a připravil pro nás jednou něco, o čem se nám ani nesní. Už teď nás ale zve, abychom v Jeho lásce žili pro druhé. I když nás to něco stojí, i když se musíme přemáhat, zapomínat na sebe a někdy třeba spát i na holé zemi a jíst to, co nám nechutná, určitě stojí všechna ta námaha za to. Vždyť po smrti se přece do nebe nemusí jít vždy přes očištěc.

Tomáš Pospíšil

převzato z ministrantského časopisu Tarsicius 5/99

Dobře naladěno!

Jste dobře naladěni?

“Nemá patřičného pokrmu, tak každá duše přestává žít a nemá v sobě života božho, když slova božího neslyší...”

(Proglas - veršovaná předmluva ke Konstantinovu překladi evangelia z 9. stol.)

“... ale to u nás, bohužel, neladíme.” ukončil kdysi chválu na Radio Proglas jeden náš otec. Jenže to už dnes není pravda! Od začátku srpna tohoto roku můžeme i my spolu

s Proglasem chválit Boha ráno i večer, pomodlit se Anděl Páně i růženec, zamyslet se nad citátem z Bible i nad věcmi zdánlivě všedními. Práci nám zpříjemní neagresivní a nevtíravé melodie, dozvíte se, co je nového ve světě nebo třeba právě u Vás. Ostatně na vysílání se můžeme podílet i my, stačí jenom vytočit číslo redakce a poreferovat o něčem zajímavém z našeho okolí. K mání jsou relace pro děti, mládež i pro seniory. Stačí jen vyladit frekvenci 97,9 FM. Ohlasy posluchačů prý docházejí až od Klášterce nad Ohří.

Musím přiznat, že první ochutnávka z nabízených pořadů nás tolik nadchla, že jsme

se s manželem rozhodli využít plánované cesty do Brna a odevzdat přihlášku do Klubu přátel Radia Proglas osobně. Tak jsme tedy ve stanovený den a hodinu dorazili na vrátnici Radia s úlevou, že jsme to našli. Byli jsme napjati, co bude dál?! Vřelé přivítání, jakého se nám dostalo v Proglasu, zcela předčilo naše očekávání.

Hned u vrátnice si nás vyzvedla paní redaktorka PhDr. Marie Blažková, a ačkoliv nebyl den otevřených dveří, provedla nás redakcí a nahrávacími studii. Potřásli jsme si rukou a prohodili pár slov snad s každým, kdo nám zkřížil cestu, a dozvěděli jsme se, že jsou - co do věkového průměru re-

daktorů - nejmladším vysílacím týmem v naší republice.

Otce Martina Holíka, ředitele Radia Proglas, se nám ovšem v redakci nepodařilo zastihnout. Byl totiž zrovna na Americe - tedy na táboře v Orlických horách, kde se zrodila myšlenka na založení rádia. Byli jsme však ujistěni, že otec Martin rád cestuje a že Radio může koneckonců přijet i za námi. Stačí jenom pozvání duchovního správce.

Brněnskou redakci jsme opouštěli až v pokročilých odpoledních hodinách, naplnění pozitivní energií, dobrým obědem a obtěžkání kazetami, knížkami a propagačními materiály. Pochopili jsme, že Proglas není rodinným rádiem jen díky skladbě svých pořadů a že ona pohodová atmosféra, která se po jeho vlnách šíří až k nám do bytu, není pouze profesionálně odvedenou chlebařinou.

Závěrem zbývá dodat, že Radio Proglas je rádiem neko-

Přihláška do Klubu přátel Radia Proglas

A.M!

Barvišova 85, 602 00 Brno
Tel.: redakce 05/43 21 72 41
vysílání 05/43 21 72 42
Fax: 05/43 21 72 45
E-mail: holik@proglas.net.cz

Nadace Radio Proglas
Barvišova 85, 602 00 Brno
Číslo účtu: 85038-621/0100

☐ Pro jednotlivce		☐ Pro rodinu o ..... členech		☐ Pro firmu	
Osobní údaje přihlášeného nebo zástupce rodiny					
Jméno:	Příjmení:	Titul:	Rodné číslo		
Ulice:			□ □ □ □ □ □ □ □ □ □		
Obec:	PSC:	Datum:	Podpis:		
Telefon:					
E-mail:					
Povolání:					
Nabízím následující pomoc:			Dary pro účely vysílání Radia Proglas chci poskytovat: ☐ ročně ☐ čtvrtletně ☐ měsíčně ☐ podle možnosti		
			Potvrzení pro daňové účely potřebuji: ☐ vždy na konci kalendářního roku ☐ při každém daru ☐ jen na vyžádání ☐ vůbec nepotřebuji		
PROSÍME NEVYPLŇOVAT: Členské číslo KaPra: Jméno KaPra:				Členské číslo	
(KaPr je dobrovolník - Kamarád Proglasu, který Vám bude osobně předávat naši korespondenci)					

merčím. Náklady spojené s jeho provozem jsou hrazeny pouze z příspěvků jeho příznivců a z darů. Vysílání z Ještědu, které pokrývá naši diecézi, tak bylo umožněno (do konce letošního roku!!!) jen díky štedrosti moravských spolubratrů. Dokážeme jeho další provoz uhradit ze svého???

Dita Haráková

Po této otázce paní Dity, se připojuji i já, otec Michal ze Smržovky - váš dočasný šéfredaktor - s formulářem přihlášky do Klubu přátel Radia Proglas. Mnozí se po těchto přihláškách ptáte. Zde tedy máte možnost přihlášku vystříhnout a odeslat. Nezapomeňte vyplnit všechny údaje. Poslouží pro přehledné zmapování slyšitelnosti Radia Proglas. Posílejte, prosíme, přihlášky za každého člena - posluchače - zvlášť.

Česko - německé setkání

Česko-německé setkání

Téměř přesně rok poté, co se ministranti naší diecéze vrátili ze setkání se svými německými kolegy v Bambergu, se toto setkání zopakovalo, tentokrát ale na české půdě - v Jablonci nad Nisou. Zúčastnilo se ho asi patnáct německých a ani ne deset českých ministrantů. Bohužel je smutné, že se nenašlo v litoměřické diecézi více chlapců, kteří by se chtěli seznámit se svými německými kolegy.

Program byl nabitý, někdy zřejmě až moc, takže občas připomínal spíše honění se za kulturními a přírodními památkami v okolí a duchovní rozměr celé akce se poněkud vytrácel. Kromě toho, že jsme navštívili Prahu, Litoměřice a Terezín, jsme také podnikli výlet do Českého ráje a Jizerských hor. Účastníci se také setkali s otcem biskupem.

Němečtí ministranti měli možnost seznámit se s tím, jak to u nás "chodí" - v kostele je mnohem méně lidí než u nich, věřící jsou méně organizováni a všude je možno nalézt větší míru improvizace. Kromě toho se u nás neseťkali s jevem v Německu běžným - ministrantkami.

Toto setkání bylo jistě milým připomenutím pro ty, kteří byli minulý rok v Bambergu. Doufám, že si i ti noví účastníci odvezli alespoň jednu pěknou vzpomínku k sobě domů.

Jakub Kříž

Jablonec nad Nisou

Stoleté výročí

Dne 11.IX. vzpomeneme 100 let od narození

ThDr., PhDr. Metoděje Habáně O.P.,

obnovitele české dominikánské provincie a velkého duchovního myslitele, který pro naši diecézi pracoval a trpěl.

R.I.P.

Jste-li vícečlenná rodina, napište, prosíme, jména všech členů Vaší rodiny. (budeme rádi, když uvedete i datum narození, zejména u dětí)

Myslíte, že by se mělo na vysílání Radia Proglas něco změnit?

L 97,9 JEŠTĚD
L 96,0 PŘÍBRAM
L 105,7 UH. BROD

Radio Proglas přijímám na frekvenci: 90,6 MHz - Svatý Hostýn 107,5 MHz - Brno 93,3 MHz - Praděd
 kabelový rozvod satelitní přijímač

Radio Proglas slyším: stereo jen mono šum špatně vůbec

Přijímač mám: digitální tuner běžné rádio anténu mám: v přijímači venkovní

Ministrantský tábor

Již téměř tradičně, několikátý rok po sobě, proběhl ministrantský tábor pro Litoměřickou diecézi, organizovaný z Jablonce Štěpánem Pospíšilem a jeho spolupracovníky. Tentokrát bylo vybráno jako nejpříhodnější místo malé městečko v Podkrkonoší – Vysoké nad Jizerou.

Co bylo hlavním cílem celé akce, je zřejmě jasné už z nadpisu: umožnit ministrantům setkat se se svými kolegy z celé diecéze a prožít s nimi dva týdny nabitě zajímavými, ryze prázdninovými akcemi. Samozřejmě, že ne jen to: jednalo se přece o tábor *ministrantský*. Pro chlapce tak byla připravena každý den ministrantská schůzka, kde se zdokonalovali ve svém umění služby u oltáře, a také mše svatá a

všichni ministranti (kromě jednoho).

Myslím si, že se žádný účastník rozhodně nenudil. Vlastně ani nemohl, protože od budíčku až do večerky byl neustále něčím zaměstnán. Kromě toho, že se podnikly dva celodenní výlety (pouť do Boskova a výlet na Štěpánku), bylo připraveno i množství her. Jednou se hrála šiškovaná (mírná změna pravidel z ní ovšem učinila strategicky vysoce náročnou bitvu, ve které bylo každé rozhodnutí osudovým), jindy se šlo prostě “na koupák”. Ministranti se také zúčastnili olympijských her s netradičními disciplínami, jako například střelení ze vzduchovky a kuše, plazení, slalom s ešusem plným vody, chůze na chůdách a jiné. Jedno od-

večerní zamyšlení. Duchovní rozměr celé akce byl tedy více než patrný.

Tábora se zúčastnilo téměř čtyřicet chlapců ve věku od 7 do 15 let. Aby byli ze strany organizátorů lépe “ovladatelní”, přistoupilo se k jejich rozdělení na tři oddíly podle věku, které pak soutěžily v celotáborovém bodování o co nejlepší umístění. To umožnilo motivovat členy oddílu, aby se ve všech hrách a jiných bodovaných akcích co nejvíce snažili, protože jinak by ztratili body nejen oni jako jednotlivci, ale i celý jejich oddíl. A to si samozřejmě nikdo nepřál. Kromě klasického bodování (za úklid, hry, službu v kuchyni...) existovalo ještě jakési poloveřejné hodnocení chování účastníků: každý z nich totiž dostal kulatou dřevěnou destičku, která představovala večeradlo, a za vzorné chování byl každý den odměněn jedním apoštolem. Ke cti všem účastníkům je nutno podotknout, že večeradlo se všemi apoštolami si domů odvezli

poledne se zase kluci rozdělili na čtyři vyrovnané týmy (Brazílie, Faerské ostrovy, Spojené arabské emiráty a Japonsko) a hráli fotbal, přičemž otevřena byla i sázková kancelář. Jako jakási zkouška orientace byl připraven výlet, při kterém zavedl vedoucí svůj oddíl na neznámé místo s tím, že teď mají všichni společnými silami najít cestu na jiné, také neznámé místo. Samozřejmostí byla stezka odvahy (která přišla jako vždy zcela nečekaně) a táborák. Na tom závěrečném se ti nejlepší dočkali malé odměny.

Je toho ještě mnoho, o čem by se dalo psát, zážitky a dojmy chlapců by určitě zaplnily celou knihu. O tom, že se jim pobyt na táboře líbil, svědčí slova jednoho z ministrantů, Jana Fíly: “Tábor se vydařil, nic ho nepřekazilo, ani počasí. Vedoucí odvedli skvělou práci, kuchařky nám dobře vařily. Doufám, že tomu tak bude i na příštím táboře a že se vydaří alespoň tak jako letošní.” -čč-

JINDŘICHOVICE pod Smrkem

Zříceniny starých staveb často provokují k úvaze, jak asi vypadaly v době slávy. Původní podobu známe v lepším případě z více či méně důvěryhodných vyobrazení. To se náhodně zachovalo i pro kostel sv. Jakuba v Jindřichovicích pod Smrkem. Tamní kamenné ruiny našly svého obdivovatele v létě 1812. Očitý svědek je zachytil perokresbou, plánkem a stručným popisem. Německý rukopis nepodepsaného badatele se dochoval v pozůstalosti posledního frýdlantského archiváře, Dr. J. Bergla.

V popisu čteme, že stavba vznikla již ve dvanáctém století za vlády Berka z Dubé z rodu Ronovců. Ti byli tehdy pány zdejšího kraje. O vsi stojící u kostela víme, že v ní byla fara, vodní mlýn a pila. Za husitských válek i tímto územím několikrát táhla vojska husitů. V letech 1427 - 1433 některé vsi i město Frýdlant padly za obět válečnému ohni. Ten založili právě husité, kteří se mstili Biberštejnům za jejich pomoc katolické straně.

S jistým zadostiučením zaznamenává dobový pisatel, že roku 1428 byli husité “u městečka Chrastavy poraženi, a 600 z nich pobyto”. Při svém útěku prý boží bojovníci zapálili ves Jindřichovice a s ní i kostel. Až po skončení válek vznikla na západ od původního sídliště ves téhož jména i s kostelem.

Trosky starého kostela měly osud podobný stovkám jiných - kameny si rozebírali místní lidé ke stavbě obytných či hospodářských stavení. Byl to levný i nejbližší zdroj stavebního materiálu. Necelých sto let od vzniku kresby zůstala z kostela sotva polovina.

Spisek líčí i tehdy známé pověsti. V rozbořeném kostele prý kdysi žil poustevník. Toho však jednou našli zavražděného. Ještě dlouhá léta se ukazoval jeho hrob. V kostele byl prý ukryt poklad, kteří strážili zlí duchové. Našel se prosfáček, který báchorce uvěřil a na místě bývalého oltáře skutečně kopal. Není známo, co našel. Archeologický průzkum, který právě proběhl, jistě řekne o někdejší kostele v Jindřichovicích více.

-ld-

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Máte taky sponzora?

Každou neděli nás do kostela Nanebevzetí Panny Marie v Mladé Boleslavi dopravuje zvláštní autobus. Díky neznámému sponzorovi jezdí tento autobus mimořádně přes celou Boleslav až ke kostelu a po mši sv. nás zase rozveze k našim domovům. My staří a nemocní lidé bychom se sotva jinak do kostela dostali. Je to pro nás veliký dar a před Bohem velká zásluha pro neznámého sponzora. Řídí se asi heslem, že, co dává pravice, ať neví levice. Po příchodu do kostela jsme často radostně překvapení z nádherné a odborně provedené květinové výzdoby, kterou provádí náš bohoslovec Pavel Mach. Pokud je zde mezi námi, zdobí kostel i ve všední dny. Všechno co máme, stvořil Bůh pro nás lidi, pro potřebu i radost a my mu z toho dáváme to nejlepší. To je asi přesvědčení našeho Pavla. Krása nám pomáhá pozvednout naše duše k Pánu.

Je mi 80 let. Za tu dobu jsem poznala v našem kostele mnoho kněží. Velká většina z nich byla u věřících v oblíbenosti, protože dělali pro kostel i pro nás věřící všechno co mohli. V posledních 20 letech to byl náš pan kanovník Hlouch, který nedávno odešel do důchodu, ale stále ochotně pomáhá při bohoslužbách svému nástupci P. Pasekovi. Doufáme, že i on si získá brzy důvěru a oblibu u nás věřících. S vděčností vzpomínáme na polské kněze – P. Juchu a P. Henryka Kumana, které vystřídal P. Podzimek sice jen na necelý rok, ale i jeho jsme neradi ztráceli.

Děkujeme Pánu, že se máme ke komu obracet v životních těžkostech a prosit o pomoc a odpuštění. Tento náš chrám za ta staletí slyšel už mnoho modliteb a proseb...

*Zdeňka Plačková
Mladá Boleslav*

Ad dopis od Květoslavy H. z čísla 6/99

Do redakce přišlo několik ohlasů na dopis paní K.H. která reagovala na podnět pana MUDr. Jana Tomana k otázce práce kněží v pastoraci v článku "O Bo-

žím Těle, skoč do vody směle" - (Zdislava 6 číslo IV. ročníku) a "Už je to tady" (minulé číslo). Plně znění dopisů panu doktorovi posíláme do jeho rukou, aby na ně reagoval. Přesto několik postřehů:

Z dopisu paní Waltraud Gregorové z Mikulášovic

... U kněží ve většině převládají povinnosti nad možností odpočinku - a tak budme shovívavější, zvláště u starších kněží, jestliže se stane, že náš důstojný pán něco zapomněl nebo se dnes neusměje na každého v kostele zvláště! Nevíme, jaké i on má trápení, ať už duševní nebo tělesné...

Farníci by se v mnohem větší míře měli starat o svého kněze ve věcech světských, obyčejných. Musíme totiž mít stále na zřeteli, co by s námi pak bylo, kdyby tu nebyl nikdo, kdo nám podá Tělo Páně na cestu - ať už na tu každodenní nebo poslední.

Takže, pane doktore, jsme naladěni na stejnou notu, rozumím Vám, co jste chtěl říci a plně s Vámi souhlasím.

Z dopisu paní Cecilie Trojanové z Jablonce nad Nisou

Vážený pane doktore Tomane děkuji Vám za "O Božím Těle, skoč do vody směle" a "Už je to tady"... Děkuji za vaše láskyplná a věčná slova, jimiž se ujímáte kněží, i za laskavý a humorový tón, ve kterém vedete diskusi s pí. Květoslavou H.. Jistě - tak jako já - prosíte za paní K.H. Pána, aby její zahořkllost obrátil v radost a vděčnost, že nám vůbec ještě kněze posílá. "Nekamenujte

proroky, neb pěvci jsou jak ptáci, kdo po nich hodí kamenem, k těm víc se nenavrací!" (Kollár)

Poděkování:

Milá redakce,

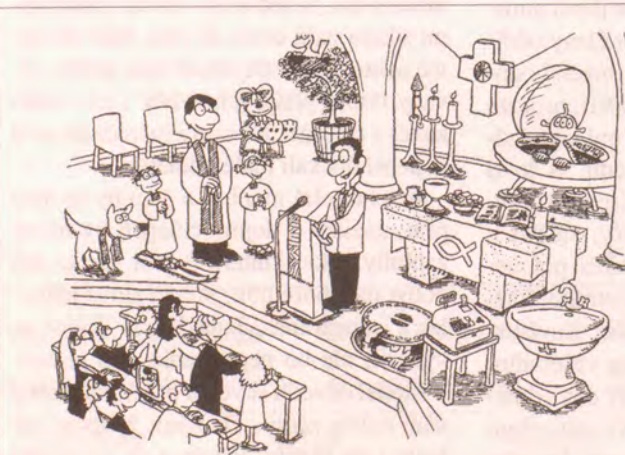
jsem moc ráda, že v naší diecézi vychází časopis, jakým je Zdislava. Jen mne mrzí, že se v něm člověk dočte spíše o akcích, které již proběhly, než o těch, na něž se může těšit. Nešlo by s tím něco udělat? Vždyť např. Děčín nebo Teplice nejsou z Ústí zas až tak daleko a já pomalu ani nevím, co se děje v naší farnosti.

Chápu, že vše záleží na ochotě spolupracovníků a jejich schopnosti nahlásit plánovanou akci do uzávěrky, ale na koho a do kdy bych se měla např. já obrátit?

Děkuji Vám za Vaše takřka obrozenec-ké nasazení a na další číslo se těší Dita Haráková

Děkuji za sebe i za redakci za povzbudivá slova od vás, paní Dito, i od vašeho pana manžela, který se v nezveřejněné části vašeho dopisu nabízí ke spolupráci. Ústí nad Labem je spolu s Zateckem oblastí, kterou nemáme zatím redakčně pokrytou vůbec, a proto uvítáme každého nového zájemce o spolupráci. Jste první, proto, pokud se nebudete bránit, můžete to být právě vy, kteří budou zajišťovat "informační servis" z vašeho vikariátu, z vašeho okolí... Podrobnosti vykorespondujeme.

P. Michal ze Smržovky - zástupce šéfredaktora

Něco k odpočinku:

Kolik je nesmyslů na tomto obrázku?

dokončení ze strany č. 4

varhaník. Vojenská služba ho přivedla do milovického vojenského prostoru a právě zde po celý rok 1951 pravidelně hrával na nedělních bohoslužbách. Svoje pěvecké umění si prohloubil v Armádním uměleckém souboru Víta Nejedlého, k němuž byl přidělen. Ještě po vojně působil krátce v Československém státním souboru písní a tanců.

Bytová nouze v Praze přivedla pana Šaška v roce 1953 znovu do Jestřebí, kde se usídlil, tentokrát již se svojí manželkou paní Blankou. Působil zde deset let jako varhaník. V roce 1963 se přestěhoval s rodinou do České Lípy, kde se stal ředitelem kůru a ujal se i vedení chrámového sboru. Díky Bohu, pan Šašek dodnes nepřestal obětavě a nezištně dojíždět i do Jestřebí a příležitostně i do jiných farností jestřebského farního obvodu.

Zvláště třeba ocenit, že si pan varhaník nenechal svoje umění jen pro sebe, ale snaží se předávat zkušenosti dalším. Kromě toho, že zapojil do chrámové hudby a zpěvu svou rodinu, vychoval i celou řadu výborných varhaníků jako Mgr. Josefa Zadinu, bratry Martina a Štěpána Policeřovi a Jana Šenu.

Děkujeme Pánu Bohu a vyprošujeme panu varhaníkovi Emanuelu Šaškovi Boží pozhnání do dalších let služby. "Vždyť od Pána, skrze něho a pro něho je všechno. Jemu buď sláva na věky! Amen." (Řím 11,36)

*P. RNDr. Jaroslav Macoun
jestřebský farář*

Impuls

Nedávno rozvířila hladinu poklidného léta iniciativa několika sociologů, politologů a novinářů nazvaná Impuls 99. Připomíná již jednu neúspěšnou iniciativu z jihlavská s rozdílem, že tato je tvořena více odborníky z tzv. společenských věd. Známou osobností je jeden z mluvčích prof. Tomáš Halík, katolický kněz. Zajímavé je, že je podepsána několika biskupy, duchovními z různých církví a že může být též společnou platformou pro solidní reflexi.

*P. Josef Hurt
Duchcov*

Výzva otce arcibiskupa Otčenáška

Srdečně zdravíme redakci Zdislavy a prosíme o laskavé otisknutí zprávy o výzvě Otce arcibiskupa Otčenáška v nejbližším vydání. V první části příspěvku je uvedena citace z dopisu jedné ženy - původní text, který je poskytnut pouze pro Vaši redakci. Děkujeme za Vaši pomoc.

Nejdříve několik řádků z jednoho dopisu:

„Už 9 let odpočívá náš otec se strýčkem Karlem na střekovském hřbitově v jednom hrobě. I on měl hodně trápení a byl velký ctitel Matičky Boží do posledního dechu. I on velmi trpěl za okupace v Německu, když byli kdesi ve starém klášteře drženi a krmeni vařenou řepou. Tam někde za trámem našel černou šerpu prohrzanou od myši. Tu si spravoval a rád ji nosíval. Když převzal střekovskou faru, sám si šil nové ornáty, staré opravoval a všechno platil sám: svíčky, květiny, světlo. Ta fara byla jako kus mého domova. A když bylo člověku zoufale těžko, tam bylo možno najít útěchu, posilu a novou odvalu jít dál. Mohli jsme v zamčeném kostele celé hodiny klečet a modlit se. Věřit a důvěřovat tak dlouho, až klid a nová radost zahřála duši.

Když jsem odcházela z nemocnice od P. Smutka, který mě nabádal, ať jdu zase pomáhat na střekovskou faru (přijela jsem až z Valašského Meziříčí a měla jsem povolené volno tři dny), byla taková průtrž mračen, že všichni, koho to povětrí zasáhlo, byli okamžitě jako vodníci. A takto promočená jsem zvonila u fary.

Dlouho se nic nedělo a pak až zadlouho se otevřely dveře. Předem mnou stál takový zamračený obr, co prý tam chci. Dala jsem mu dopis, zavřel mi před ním a já se klepala zimou a čekala dál. Až za dlouhou dobu se dveře otevřely a já mohla vejít. Měřil si mne přísným pohledem a šla z něho hrůza.

Zamkl za mnou a šel pryč. Tak jsem si sedla do jizby na kraj postele a modlila se a čekala, co se bude dít. Už se pomalu smrákalo, když přišel se svíčkou, donesl sklínku zavařených meruněk a pár brambor, co byl někde vyprosit. Brambory jsme v kuchyni uvařili na loupáčku, k tomu kompot.

... Až za hodně dlouho jsem se dozvěděla, že byl vlastně na útěku. Za dva měsíce, co tam byl, ani noha nevešla do kostela. Sám si zvonil, kostel zdobil, svět-

ly ozářil, mši svatou sloužil jak nejslavněji mohl, v prázdném kostele. Jak byl nešťastný, jak pak na faře pod křížem plakával. A když už si řekl, že už nemůže dál, vzal dosud nevybalené kufry, že jede do Litoměřic, ať ho dají jinam, zazvonila jsem já.

Proto jsem čekala tak dlouho před dveřmi - než si dopis přečetl, a bojoval sám se sebou, než zase ty kufry v tichosti odnesl zpátky...“

Tolik jeden úryvek z mnoha drobných příběhů, které nám po výzvě Mons. Karla Otčenáška začínáte zasílat. Děkujeme za všechny vaše dopisy, postupně je zpracováváme a těšíme se, že se další připojí. Otec arcibiskup Karel, dnes již jediný biskup-vězeň padesátých let (opati ještě žijí) má v úmyslu doplnit a shromáždit pokud možno v co největší šíři dokumentaci o pronásledování pro víru v době totalitního čtyřicetiletí. Snad se alespoň něco podaří zachytit, vždyť doslova v milionech situací křesťané v té době trpěli velkou či malou křivdu. Začněte, prosím u sebe a napište nám. A jistě znáte i osoby ve svém okolí, které byly zvláště pronásledovány. Pak zde byly různé druhy postihů, zákazů, ztížených životních situací vás a vašich dětí, výsměchu, špehování, ale také radostných chvil, kdy se mnohým z vás s Boží pomocí něco dobrého povedlo! Toto všechno by mělo zůstat zachováno - aby vneslo do tohoto těžkého dějinného období naší země trochu světla a bylo povzbuzením pro budoucnost i dnešek.

Vaše příběhy zaznamenáme jmenovitě nebo podle vašeho přání pouze s iniciály či šifrou. Zároveň s dopisem prosíme i o vaši adresu, abychom mohli potvrdit jeho přijetí. Dále prosíme: uvádějte (pokud znáte) datum a místo narození osoby, o které píšete. Také uvítáme různé věcné památky (fotografie - i zdevastovaných kostelů, křížů, vzácné dopisy, aj.), jež by mohly posloužit k přípravě budoucího "muzea" této náročné, ale na Boží milost tak bohaté doby.

Už teď vám děkujeme za pochopení a spolupráci.

Prosíme, abyste své dopisy adresovali na:

**Biskupství královéhradecké -JeP
Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové**

Na mariánskou pouť do České Kamenice

Na úpatí Lužických hor leží městečko Česká Kamenice. Protéká jím říčka Kamenice, která tvoří překrásnou scenérii soutěsek a vlévá se do Labe.

Město bylo založeno ve 13. století za panování Přemysla Otakara II. Farnost byla kdysi duchovním centrem Děčína a významným poutním místem. Od roku 1517 se stala děkanstvím. Nyní je farností se zbytkem převážně starších věřících bez svého sídelního faráře. Je spravována ze sousední farnosti administrátorem P. Stanislavem Bečičkou. V České Kamenici jsou dva kostely.

Děkanství je zasvěcen svatému Jakubovi a pochází z doby založení města. Byl přestavěn a rozšířen do nynější velikosti a podoby v letech 1603-1605. Stavbu provedl místní stavitel a měšťan Petr Pauzenhauer ještě v gotickém slohu. Věž - původně hláska a zvonice, stojící vedle kostela, byla při této přestavbě spojena v jeden celek s kostelem. U ředitele kůru tohoto kostela Františka Hanckého se mladý Antonín Dvořák v letech 1856-1857 vzdělával v hudební teorii a hře na varhany. Každého návštěvníka upoutá kostel svou pozdní gotickou síní, hrotitými okny s kružbami, portálem v západním průčelí, síťovou klenbou a freskou Proměnění Páně. Na hlavním oltáři je obraz Stětí svatého Jakuba od německého malíře D. Kindermanna. Zařízení kostela je barokní z 18. století.

Druhým kostelem je mariánská poutní kaple Narození Panny Marie, ve které každoročně probíhají poutní oslavy s názvem "Titulus Ecclesiae" vždy 8. září. Kaple byla postavena v roce 1736 až 1739. Návrh na provedení kaple byl vypracován od ústeckého stavitele Jakuba Švarce. Stavbu dokončil zednický mistr Jan Kačinka z Kamenice. Kaple se podobá bazilice sv. Petra v Římě. Kolem svatyně je křížová chodba ve formě osmihranu. Ta je čtyřmi příčnými chodbami spojena s kostelem.

Za třicetileté války stanuli Švédové před Českou Kamenicí. Vojáci plenili město a jejich vojevůdce sledoval jejich počínání. Náhle dal rozkaz k ústupu, který zdůvodnil tím, že město je pod vyšší ochranou a musí být ušetřeno. Řekl: "Viděl jsem postavu paní, která se vznášela nad městem, v jedné ruce držela dítě, ve druhé žezlo a na hlavě měla korunu."

Jiná legenda vypráví, že v nedaleké blízkosti

kosti dnešního poutního chrámu žil truhlář, který měl tovaryše - protestanta. Ten si podle vyprávění katolíků vyřezal ze dřeva sošku Boží Rodičky. Vložil ji do výklenku ve své světničce, zatlouk prkny a odešel do světa. Sousedé si povšimli, že ze světničky září pronikavé světlo, které noc co noc nabývá na intenzitě. Jednou v noci společně vstoupili do světničky a když odstranili překážku před výklenkem, zalil je jas, který vycházel z mariánské soš-

ky. Zbudovali tam dřevěnou kapli.

O rozšíření úcty k Matce Boží Kamenické se pojí následující pověst: Skláři z Kamenického Šenova, Nového Boru a okolí se dostali na jedné z cest do mořské bouře. Kapitán lodi se vzdal vši naděje. Skláři se poradili: "Budeme vzývat Pannu Marii Kamenickou, aby nám nedala zahynout daleko od našeho domova." Když se pak šťastně vrátili domů, vyprávěli o té události, a tak přispěli k popularizaci tohoto poutního místa.

Další legenda vypráví, že dominikáni z Jablonného v Podještědí založili roku 1483 v Kamenici Růžencové bratrstvo, které se osvědčilo věrností ke katolické víře v dobách, kdy farní chrám opanovali protestanté. Chrám byl sice r. 1629 katolíkům vrácen, ale bez oltářů. Růžencové bratrstvo usilovalo o oživení své činnosti. Po

40 letech byla snaha korunována úspěchem. Sošku zhotovil žitavský řezbář Kristián Ulrich v r. 1680 podle předlohy milostného obrazu, pocházejícího z Lucemburku. Bylo využito jeho řezbářského umění, přestože byl protestantem, jelikož v celém okolí v té době nebyl žádný katolický řezbář. Kameničtí katolíci byli zklamáni neobvyklým zjevem Madony. Dali sošku ozdobit a odít do hedvábných šatů. V r. 1760 prý spadla ze železného podstavce, ale nepoškodila se. Když byl později oltář vyměněn za nový a soška se na něj nevešla, byla pořízena nová v Žitavě.

Protože nestačil hřbitov kolem farního chrámu, byl v 17. století za městem otevřen nový okolo dřevěné kaple, která se začala používat k pohřebním obřadům (Totenkapelle). Sem byla r. 1706 přenesena z farního chrámu stará žitavská mariánská socha, která se stala předmětem zvláštní úcty. Řada uzdravení z nemoci a nápadných vyslyšení přispěla k tomu, že kaple nebyla nikdy prázdná.

O postavení nové svatyně, která se nám dochovala do současnosti, se zasloužil kamenický rodák a děkan Jindřich Ignác Teigl. Od těchto dob pak nebyly mrtvoly vystavovány v kapli, která se tak uvolnila jen pro mariánskou úctu. Děkan Teigl dal zaznamenat dvanáct svědeckých výpovědí o zázračných uzdravení a svědectví o Boží pomoci skrze přímlyvu Panny Marie.

Při výstavbě barokní podoby poutního místa byla stará dřevěná kaple sice stržena, ale oltář byl přenesen do nového ambitu.

V roce 1992 na pozvání německých poutníků přijel také otec biskup Josef Koukl. Oslavy na tomto poutním místě se od té doby konají každoročně v září. Letos se konaly oslavy 4. a 5. září.

Zpracováno podle článku Kateřiny Richterové z Českokamenických novin.

Bohužel letos, milí čtenáři, čteme o této poutní slavnosti už po události, ale věřím spolu s kamenickými farníky, že se po přečtení těchto dějin našeho poutního místa rádi do České Kamenice podíváme nejpozději za rok v září!

P. Michal